2 Αυγούστου 2021

Οἱ ἁπλὲς χαρὲς τοῦ καλοκαιριοῦ (Κόντογλου Φώτης)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

Βλογημένος ὁ ἄνθρωπος ποὺ μπορεῖ, τώρα τὸ καλοκαίρι, νὰ ξεμακρύνει γιὰ λίγο ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς πολιτείας. Ἂν τοῦ ἀρέσει ἡ θάλασσα, ἂς πάει σὲ κανένα νησί, ποὺ δὲν εἶναι ἀκόμα χαλασμένοι οἱ νησιῶτες, ἢ σὲ κανένα ψαραδοχώρι. Νὰ μὴν κουβαλήσει ὅμως μαζί του τὴν πολιτεία, ὅπως κάνουνε πολλοί, ποὺ ἀπὸ τὴ μιὰ θέλουνε νὰ ἀφήσουνε τὴν ταραχὴ πίσω τους, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη κουβαλᾶνε μαζί τους ὅλα τὰ περίπλοκα καὶ κουραστικὰ καθέκαστα τῆς πολιτείας.

Πάρε μαζί σου ὅσο λιγώτερα πράγματα μπορεῖς. Γιατί, τὸ πιὸ μεγάλο κέρδος ποὺ θὰ ’χεις πηγαίνοντας σ’ ἕνα τέτοιο μέρος, θὰ ‘ναὶ ἡ φχαρίστηση ποὺ νιώθει ὁ ἄνθρωπος σὰν τοῦ λείψουνε πολλὰ πράγματα, ποὺ τὰ ἔχει στὴν πολιτεία τόσο εὔκολα, καὶ ποὺ ἐκεῖ πέρα θὰ τοῦ φαίνεται σὰν κάποια μεγάλη ἀπόλαυση καὶ χαρὰ τὸ πιὸ παραμικρὸ πράγμα. Δυστυχισμένοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν τοὺς λείπει τίποτα, καὶ δὲν ἔχουνε τὴν ἐλπίδα νὰ λαχταρήσουνε κάποιο πράγμα, εἴτε φαγητὸ εἶναι, εἴτε ξεκούρασμα, εἴτε ὁμιλία, εἴτε ζεστασιά, εἴτε δροσιά. Καὶ καλότυχοι ἀληθινὰ ὅσοι δὲν τὰ ἔχουνε ὅλα εὔκολα, καὶ γιὰ τοῦτο γίνουνται γιὰ δαύτους ὁλοένα νέα καὶ δροσερὰ ὅλα τὰ πράγματα.

Λοιπόν, μὴν πάρεις πολλὰ πράγματα μαζί σου, γιὰ νὰ μὴν πάρεις καὶ τὴν ἀτονία καὶ τὴν ἀνοστιά, ποὺ δίνει στὸν ἄνθρωπο ἡ εὔκολη ἀπόλαυση. Τότε θὰ καταλάβεις πόσο πολύτιμα εἶναι καὶ τὰ πιὸ τιποτένια πράγματα. Ἡ μοναξιὰ θὰ δώσει ἀξία στὴν ἁπλὴ παρέα, ἡ πείνα στὸ μαῦρο ψωμί, ἡ κούραση στὸ σκληρὸ στρωσίδι. Ἡ πύρα τοῦ ἥλιου κ’ ἡ ἁρμύρα τῆς θάλασσας θὰ ψήσει τὸ πετσί σου, θὰ στύψει τὸ κορμί σου καὶ τὴν πληγιασμένη ψυχή σου καὶ θὰ νοιώσεις πὼς ζεῖς ἀληθινά, ὅπως ζοῦνε τὰ ἄλλα τὰ πλάσματα ποὺ ἀπομείνανε στὸν φυσικὸ τρόπο τῆς ζωῆς τους. Θὰ καταλάβεις στὸ κορμί σου καὶ στὴν ψυχή σου ἀληθινὴ ὑγεία, καὶ κάποια ζωντάνια ποὺ τὴν εἶχες ξεχάσει· κι αὐτὸ ποὺ ἔλεγες ὑγεία στὴν πολιτεία, θὰ σοῦ φανεῖ τότε σὰν ἀρρώστεια.

Θὰ ξεκουραστεῖς ἀπὸ τὴν ἁπλοποίηση τῆς ζωῆς σου, ἂν βέβαια δὲν εἶσαι ὁλότελα χαλασμένος, ὥστε νὰ ’χεις τὴν ἰδέα πὼς ἡ εὐτυχία εἶναι τὸ νὰ ’σαι μπερδεμένος μέσα σὲ χίλια δύο σκοινιά, καὶ νὰ ’χεις στὸ μυαλό σου ἄλλες τόσες ἔγνοιες. Σὰν ἀρχίσεις νὰ ξεχωρίζεις σιγὰ-σιγὰ τὸν ἑαυτό σου, ποὺ εἴτανε πρωτύτερα πολὺ μακρυά, σὰν ἴσκιος, καὶ νὰ κάνεις συντροφιὰ μαζί του, χωρὶς νὰ στεναχωριέσαι. Δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς θὰ πιάσεις νὰ μιλᾶς μὲ τὴ θάλασσα, μὲ τὰ δέντρα, μὲ τὰ πουλιά, μὲ τὶς πέτρες, καὶ νὰ τὰ λὲς ἀδέλφια σου, ὅπως ἔκανε ὁ ἅγιος Φραντζέσκος, ἀλλὰ θὰ σοῦ φαίνεται πὼς δὲν πέφτεις ἀπὸ τὴν κουτή σου τὴν ἀξιοπρέπεια σὰν ξαπλώσεις στὸ χῶμα καὶ κοιτάζεις ὧρες τὰ μαμούνια, εἴτε, σὰν κάθεσαι στὴν θαλασσόπετρα καὶ σεριανίζεις τὰ ψαράκια, τὰ καβούρια καὶ τ’ ἄλλα τὰ ζωντανὰ τ’ ἁρμυροῦ νεροῦ, δίχως νὰ κουράζεσαι καὶ νὰ βαρυέσαι.

Πηγή: agiazoni.gr